

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U ZAGREBU
Avenija Dubrovnik 6 i 8

U IME REPUBLIKE HF

PRESUDA

Poslovni broj: Usl-2200/20-10

PRIJEMNI ŠTAMBLJ
REPUBLIKA HRVATSKA
376 HAKOM

Prilježeno: 18.11.2021., 08:54:31 h		
Klasifikacijska oznaka	Ustrojstvena jedinica	
034-07/20-01/42	376-08/NJ	
Udžbeni broj	Prikozi	Vrijednost
437-21-05	0	

d2807785

Upravni sud u Zagrebu, po sucu toga suda Jasni Peroš Nikolić, kao sucu pojedincu, uz sudjelovanje zapisničarke Zvezdane Radošević, u upravnom sporu tužitelja koje zastupa opunomoćenik
odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, radi rješavanja spora između korisnika i operatora, dana 17. studenoga 2021.,

presudio je

I Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje odluke Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-03/19-01/183, URBROJ: 376-05-2-19-16 od 4. srpnja 2020.

II Odbija se zahtjev tužitelja za nadoknadu troškova upravnog spora

Obrazloženje

1. Oспораваном odlukom tuženika usvojen je zahtjev za rješavanje spora zainteresirane osobe u ovom upravnom sporu protiv tužitelja te je naloženo tužitelju da u roku od 15 dana od dana primitka odluke, zainteresiranoj osobi otpiše dugovanje iz 2015. u iznosu od 5.229,13 kn za pretplatničke brojeve i te mu je naloženo da u roku od 15 dana od dana primitka odluke zainteresiranoj osobi, na njezin zahtjev, omogući zasnivanje pretplatničkog ugovora, uz odgovarajuće osiguranje.

2. Tužitelj tužbom pobija zakonitost osporavanog rješenja, pri tome navodeći da tuženik nije postupio po presudi ovog Suda, poslovni broj: Usl-2437/19 od 16. travnja 2020. Ističe da je tuženik nepravilno utvrdio da dugovanje zainteresirane osobe prema njemu ne postoji te je nepravilno utvrdio kako on nije bio ovlašten koristiti podatke o zastari i nenaplaćenim potraživanjima pri ocjene boniteta zainteresirane osobe te mu je nezakonito naredio da otpiše potraživanje zainteresiranoj osobi, te da je prekoračio svoja ovlaštenja odlučivši i o nepostojećem zahtjevu za sklapanje novog ugovora, budući da takav zahtjev zainteresirana osoba nije postavila. Također ističe

da je tuženik neovlašteno meritorno odlučivao i o osnovanosti računa kod kojih je prošao rok za prigovor, a propustio je navesti važeće zakonske odredbe koje ovlašćuju da operatorima naređuje otpis njihovih potraživanja. Napominje da u postupku nije utvrđeno da je zainteresirana osoba podmirila jedan od spornih računa za 2015. Također navodi da je dugovanje nesporno jer zainteresirana osoba nije na vrijeme prigovorila spornim računima. Naime, tuženik pogrešno smatra da se u konkretnom slučaju ima primijeniti rok od 15 dana od saznanja za radnju ili propust operatora, jer kao zainteresirana osoba bez svoje krivnje nije znala za postojanje računa i to sve do studenoga 2018. Naime, navodi da je zainteresirana osoba zahtjevom od 11. ožujka 2015. izjavila da se njoj samoj računi dostavljaju na adresu da bi naknadno izjavila da na toj adresi nije mogla primiti račune jer tamo ne živi. Ističe da nije u njegovoj nadležnosti provjeravati gdje netko zaista živi, već u pogledu adrese na koju dostavlja račune postupa prema svojim ugovornim obvezama koje kreiraju sami korisnici. Stoga ako zainteresirana osoba i nije saznala za sporne račune do 2018., to nije bilo bez njezine krivnje, kako navodi tuženik, već upravo s njezinom krivnjom iz razloga njezine vlastite ugovorne dispozicije od 11. ožujka 2015. Stoga je pogrešan zaključak tuženika da bi rokovi za prigovore na sporne račune počeli teći tek 2018., već se u konkretnom slučaju ima primijeniti redovni rok od 30 dana od dospijeca računa koji je za zainteresiranu osobu istekao još 2015. Navodi da ovlast tuženika na rješavanje sporova iz članka 51. Zakona o elektroničkim komunikacijama nastaje isključivo ukoliko je prethodno vođen postupak pred Povjerenstvom za pritužbe potrošača tuženika i to temeljem pravodobnog prigovora krajnjeg korisnika. S obzirom da tako pravodobnog prigovora nije bilo, on nije stekao ovlast meritorno odlučivati o prigovoru zainteresirane osobe u pogledu osnovanosti računa, već je zahtjev u tom pogledu trebalo odbaciti. Navodi da je ovlašten koristiti podatke o zastari ili potraživanjima pri ocjeni boniteta potencijalnih korisnika, suprotno mišljenju tuženika koji se pogrešno poziva na članak 41. stavak 10., 11. i 12. Zakona o elektroničkim komunikacijama, a koje odredbe određuju tek krug podataka koje operateri u tu svrhu procjene boniteta mogu dostavljati drugim subjektima. U takvim je slučajevima određeno koji se podaci mogu proslijediti te je određeno i da se takvi proslijeđeni podaci obrađuju vodeći računa o zakonskim zastarnim rokovima. No, on podatke o zastarjelom potraživanju zainteresirane osobe nije nikome dostavljao, već sam posjeduje taj podatak i sam ga je iskoristio. Napominje da odredbe članka 41. stavak 10., 11. i 12. Zakona o elektroničkim komunikacijama to ni na koji način ne zabranjuju, pa na takvu zabranu nije ovlašten niti tuženik. Napominje da je Sud uvidom u zahtjev zainteresirane osobe utvrdio da ona osporava samo dug prema tužitelju, a ne i nemogućnost zasnivanja pretplatničkog odnosa te da to proizlazi i iz odgovora na tužbu zainteresirane osobe u sporu koji se vodio pod poslovnim brojem: Usl-2437/19, zbog čega je tuženik neosnovano odlučivao o tužiteljevoj obvezi da zainteresiranoj osobi omogući zasnivanje novog pretplatničkog odnosa i to iz dijela očitovanja pribavljenog u ponovljenom postupku, gdje zainteresirana osoba navodi da joj je osim toga stvarno trebala fiksna linija i odbijeno je zasnivanje pretplatničkog odnosa na način koji je bio više nego neugodan. Međutim, iz tog dijela očitovanja proizlazi tek da je zainteresiranoj osobi takav ugovor trebao u prošlosti, te ona tek opisuje činjenično stanje koje je dovelo do njezinog navodnog saznanja za račune 2018., a ni na koji način ne proizlazi da ona od tuženika zahtjeva da joj tužitelj sada u 2019. ili 2020. naloži sklapanje novog ugovora. Stoga smatra da je tuženik neosnovano odlučio o zahtjevu koji krajnji korisnik nije niti postavio. Nadalje, u presudi je Sud utvrdio kako je rješenje nezakonito zbog toga što u njemu nije naveden propis koji bi tuženika ovlašćivao da mu nalaže otpis bilo kakvih potraživanja prema trećima, pa je tuženik upućen da taj nedostatak ispravi u ponovljenom postupku.

U ponovljenom postupku tuženik je tek paušalno utvrdio kako dugovanje treba biti opisano temeljem odredbe članka 51. stavka 1. Zakona o elektroničkim komunikacijama. Međutim, ta odredba tek procesno pravno ovlašćuje tuženika da postupa u sporovima operatora i krajnjih korisnika oko iznosa zaduženja za pruženu uslugu. Ta odredba ni na koji način ne ovlašćuje tuženika da donosi krajnje odluke u sadržaju koji kreira po svojoj slobodnoj ocjeni. Napominje da su parnični sudovi ovlašteni suditi o osnovanosti potraživanja vezanih za pružanje telekomunikacijske usluge i ta njihova ovlast ne sadrži i ovlast da nalože otpis dugovanja. Napominje da Zakon o elektroničkim komunikacijama ne sadrži niti jednu odredbu koja bi propisivala obvezu operatora da mora otpisivati zastarjela dugovanja, a koja i dalje postoje, bez obzira što su zastarjela. Dakle, tuženik niti u ponovljenom postupku nije naveo odredbu koja bi ga konkretno ovlašćivala nalagati otpis dugovanja, čime je postupio protivno uputi Suda iz presude poslovni broj: Usl-2437/19 od 16. travnja 2020. Zaključno navodi da tuženik neosnovano tvrdi da ne postoji potraživanje tužitelja prema zainteresiranoj osobi, pogrešno utvrdivši da je dio dugovanja podmiren te neovlašteno uopće odlučivši o opravdanosti računa za koje je davno prošao rok za prigovor krajnjih korisnika, a pri tome imajući na umu da su računi dostavljeni na adresu koja je određena od strane samog krajnjeg korisnika. Pored toga, navodi da je tuženik neovlašteno odlučio i o zahtjevu za sklapanje novog ugovora, iako takav zahtjev krajnji korisnik nikada nije postavio. Zaključuje kako tuženik nije postupio po presudi ovog Suda, poslovni broj: Usl-2437/19 od 16. travnja 2020.

3. Predlaže da Sud usvoji tužbeni zahtjev i poništi osporavano rješenje uz nadoknadu troškova upravnog spora.

4. Tuženik u odgovoru na tužbu i tijekom spora navodi da je ispravno utvrdio da dug zainteresirane osobe više ne postoji, u potpunosti poštujući načelo utvrđivanja materijalne istine, uz primjenu načela samostalnosti i slobodne ocjene dokaza. Navodi da tužitelj tvrdi da zastarjelo potraživanje nije plaćeno, precizirajući da je trajni nalog vraćen pa je na njemu teret dokaza, a ne na korisniku koji te podatke ne treba čuvati. Napominje da tužitelj nije dokazao svoju tvrdnju. Navodi da je prigovor zainteresirane osobe pravovremen. Ističe da sama dostava računa na adresu za koju je upitno je li zainteresirana osoba označila kao takvu ili je to greškom učinio zaposlenik tužitelja, nije dovoljna da bi se moglo smatrati da je ona protekom roka od 30 dana izgubila pravo na podnošenje zahtjeva. Evidentno je da tužitelj nije poduzimao nikakve pravne radnje radi naplate navodnog duga. Navodi da je ocjenu pravodobnosti prigovora mjerodavan trenutak kada je zainteresirana osoba saznala za navodni dug. Napominje da tužitelj ne smije koristiti podatke o zastarjelim potraživanjima pri ocjeni platežne sposobnosti korisnika. Ističe da je odredbom članka 41. stavka 10. Zakona o elektroničkim komunikacijama propisano da se nužni podaci obrađuju i upotrebljavaju vodeći računa o zastarnim rokovima. Ističe da je navedena odredba adresirana na bilo kojeg vršitelja obrade i odnosi se kako na obradu od strane specijalizirane agencije tako i na odredbe od strane operatora. Napominje da je postupio po uputama Suda iz presude poslovni broj: Usl-2437/19, utvrdivši da se zahtjev zainteresirane osobe odnosi na obje okolnosti jer su one neraskidivo povezane, budući da zainteresirana osoba ne može sklopiti ugovor dokle god se nalazi na popisu dužnika, pri čemu je nebitno to što je zainteresiranoj osobi ugovor trebao u prošlosti, jer je iz navoda tužitelja jasno da on i dalje zainteresiranu osobu smatra dužnikom i da joj nije voljan omogućiti sklapanje ugovora. Također je postupio po presudi jer je ispravio izreku koja treba biti jasna i određena, a pravni temelj za nalaganje otpisa dugovanja nalazi u odredbi članka 51. stavak 1. Zakona o elektroničkim komunikacijama, koja po njemu jasno ovlašćuje tužitelja na rješavanje spora oko iznosa zaduženja. Ako je iznos zaduženja neopravdan, onda on

mora biti otpisan. Otpisivanje dugovanja nema nikakvog učinka na poštivanje računovodstvenih propisa, u smislu brisanja zapisa o nastalom poslovnom događaju, već ono znači prestanak tretiranja zainteresirane osobe kao dužnika, na čemu tužitelj uporno inzistira. Tijekom spora ukazuje je kako je od strane inspektora elektroničkih komunikacija po službenoj dužnosti pokrenut postupak protiv tužitelja radi provjere postupanja prilikom ocjene platežne sposobnosti podnositelja zahtjeva za sklapanje ugovora, a koja se može provesti na temelju odredbe članka 41. stavka 10. -13. Zakona o elektroničkim komunikacijama te donošenjem rješenja inspektora od 30. studenoga 2020. utvrđeno je nepostupanje tužitelja sukladno odredbi članka 41. stavak 11. Zakona o elektroničkim komunikacijama.

5. Predlaže da Sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

6. Zainteresirana osoba u ovom upravnom sporu, iako uredno pozvana, nije dostavila svoj odgovor na tužbu.

7. Budući da su u konkretnom slučaju ispunjeni uvjeti iz članka 36. stavka 1. točke 4. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10, 143/12, 152/14, 94/16, 29/17 i 110/21 - dalje ZUS), Sud je spor riješio bez rasprave, a nakon što je strankama, sukladno članku 6. ZUS-a, dana mogućnost izjasniti se o zahtjevima i navodima drugih stranaka te o svim pitanjima koja su predmet ovog upravnog spora.

8. Radi ocjene zakonitosti osporavanog rješenja, Sud je izvršio uvid u sudski spis i isprave priložene spisu tuženika.

9. Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja, Sud je ocijenio tužbeni zahtjev neosnovanim.

10. Osporavana odluka donesena je u izvršenje presude ovog Suda poslovni broj: Usl-2437/19-8 od 6. travnja 2020. u kojoj je ocijenjeno da točka 2. izreke ranije donesene odluke nije kratka i određena jer je njome tužitelju naloženo da u roku od 15 dana od dana primitka te odluke zainteresiranoj osobi otpiše dugovanje iz 2015. u iznosu od 5.229,13 kn za pretplatničke brojeve navedene u izreci, poštujući pri tome pozitivne popise kako su isti naznačeni odlukom, a bez da je navedeno koji su to točno propisi. Osim toga, u obrazloženju odluke nije bila naznačena odredba koja ovlašćuje tuženika da naloži tužitelju otpis potraživanja, a niti je bilo na nesumnjiv način utvrđeno je li zainteresirana osoba tražila i zasnivanje pretplatničkog odnosa ili je samo osporavla dug prema tužitelju.

11. Naime, u postupku nakon presude ovog Suda tuženik je donio osporavanu odluku u kojoj je ispravio izreku presude na način da je naloženo tužitelju da u roku od 15 dana od dana primitka odluke, zainteresiranoj osobi otpiše dugovanje iz 2015. u iznosu od 5.229,13 kn za pretplatničke brojeve te mu je naloženo da u roku od 15 dana od dana primitka odluke zainteresiranoj osobi, na njezin zahtjev, omogući zasnivanje pretplatničkog ugovora, uz odgovarajuće osiguranje.

12. Dakle, izreka je kratka i određena, što je u skladu s odredbom članka 98. stavka 3. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj: 47/09.).

13. Također, tuženik je u ponovnom postupku na nesumnjiv način utvrdio da je zainteresirana osoba tražila zasnivanje pretplatničkog odnosa, a ujedno je osporavala i dug prema tužitelju koji je upravo bio zapreka zasnivanja novog pretplatničkog odnosa.

14. Konačno, tuženik se prilikom nalaganja tužitelju da otpiše dug zainteresiranoj osobi u obrazloženju pozvao na članak 51. stavak 1. Zakona o elektroničkim komunikacijama, a koja ovlašćuje tuženika da rješava spor vezan za iznos kojim je korisnik usluga zadužen za uslugu. S tim u vezi, ukoliko su iznosi zaduženja neopravdani tuženik je ovlašten naložiti otpis duga odnosno umanjenje iznosa računa.

15. Imajući u vidu da je nakon presude ovog Suda tuženik otklonio nedostatke ranije odluke, to osporavanim rješenjem tuženika nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja.

16. Ostali prigovori koje tužitelj iznosi u tužbi također ne utječu na drukčiju odluku u ovoj upravnoj stvari. Naime, Sud prihvaća obrazloženje tuženika da je na tužitelju teret dokaza da potraživanje za koje je ugovoreno plaćanje trajnim nalogom nije plaćeno. Ovo tim više jer se radi o potraživanju iz 2015. godine. Također je pravilno tuženik ocijenio prigovor zainteresirane osobe pravovremenim, budući da sama dostava računa na adresu za koju je upitno je li zainteresirana osoba označila kao takvu ili je to greškom učinio zaposlenik tužitelja, nije dovoljna da bi se moglo smatrati da je ona protekom roka od 30 dana izgubila pravo na podnošenje zahtjeva pa je stoga za ocjenu pravodobnosti prigovora mjerodavan trenutak kada je zainteresirana osoba saznala za navodni dug.

17. Valjalo je stoga, temeljem članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima presuditi kao u točki I izreke presude.

18. Odluka o trošku u točki II izreke presude temelji se na članku 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima.

U Zagrebu, 17. studenoga 2021.

Sudac:
Jasna Peroš Nikolić, v.r.

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog Suda, u dovoljnom broju primjeraka za Sud i sve stranke u sporu, u roku od 15 dana od dana dostave ove presude. Žalba odgađa izvršenje pobijane presude.

DNA:

1. Odvjetnik
2. Hrvatska regulatorna agencija za mrežne djelatnosti, 10000 Zagreb, Roberta Frankeša Mihanovića 9
- 3.
4. U spis

Za točnost otpredka – ovlaštení službenik:
Zvezdana Radošević

